

lastnik, četudi v pravnem pogledu ta lastnina sodi v obseg tako imenovane družbene ali skupne nacionalne lastnine. Potemtakem delavski svet lahko razpravlja o voznem redu (kolikor tudi to vprašanje ne sodi v odgovornost tehnično-prometne službe) ne more pa sprejemati nikakršnih sklepov o ukinitvi tistega, kar je pravica nas vseh, pa čeprav se ta pravica razodeva v odmaknjeni dolini!

In če sodijo železnice v nacionalno in družbeno imovino in bogastvo, potem lahko o njihovi splošni in posebni usodi razpravlja le najvišji predstavniški organ slovenskega naroda. Kolikor pa tudi ta ne bi mogel najti ustrezne rešitve o prometu na spornih progah, je treba razpisati referendum, in sicer: lokalni referendum za vsako progo posebej in splošni nacionalni referendum za vse proge skupaj. Rezultati glasovanja pa bi morali biti za železnico obvezni, ker bi bili izraz zakonite in suverene volje!

scd

ANTIKRONIKA. Črni humor: Pismo, ki naj bi ga napisalo podjetje Krupp nekemu našemu podjetju v zahvalo za pošiljko strokovnjakov (objavila ga je Delavska enotnost, Sodobnost ga je v Antikroniki glosirala v drugi številki, po njej pa so ga citirali še drugi), je baje zraslo v duhoviti domišljiji domačega novinarja; gre torej za nekakšno prvoaprilsko šalo. Zanimivo pa je, da ob prebiranju te neslane šale nihče ni pomislil na to, da bi bila vest lahko izmišljena. To pa pomeni, da bi bila lahko tudi resnična; torej vendarle — na robu pameti, da o dobrem okusu podobnega črnega humorja sploh ne govorimo.

Inflacija besede: Dediščina pesnikovega pesniškega izraza... je zato dandanes v nevarnosti, da se razvrednoti. Ravna se z njo, s pesniško besedo, kot z orodjem in ne kot z edino vsebino in namenom poezije, ki edini lahko kaj pove — na umetniškem, kulturnem, nacionalnem, občečloveškem področju. Orodje pa še tako skrben rokodelec nazadnje uniči in nebrižno zavrz — od tod prevladujoča brezličnost in brezizraznost naše današnje pesniške besede, zapostavljene. (Iz uvodnika *Jožeta Snoja* ob Prešernovem dnevu v Delu) — »Popoldne ves preborim se / preborim se ves / z blodnim petelinom smrti / prestopi me / preskakuje / kopuni ko se / hočem / razmnožiti / poltretji najbolj hrupni / pred očmi / gol me oponaša / oponašalec / z rožo krvi / nad kavljem / za paranje zraka s / kikirikiji / preparanih / in jim kličem / na pomaganje... (Iz pesniškega cikla *Jožeta Snoja* Aforizmi malega trajanja, objavljenega lani v Naših razgledih).

Posel je pač posel: »Podjetje 'Filmservis' iz Ljubljane je včeraj dobilo ponudbo nekega ameriškega producenta iz New Yorka za snemanje tako imenovanega 'sex filma'... gre za film s precej opolzko zgodbo... pri Filmservisu se še niso odločili, če bodo ponudbo sprejeli. Včeraj so dejali, da jo bodo sprejeli samo pod pogojem, da Filmservis, ki bo nudil samo tehnične usluge, ne bo omenjen v glavi filma... (Novica pod naslovom Posel je pač posel v Ljubljanskem dnevniku) — Posel je pač posel, družbena in moralna zavest takšnega poslovanja pa je naravnost grozljiva. Cinični naslov vabi k posnemanju takšnih »poslov« tudi v domačem okviru — čemu potem zgražanje ob aferi »Cvetličarna« in »Mercator«?

Najbolje nič: Beograjski časopis »Večernje novice« je razpisal javno tekmovanje električnih kitaristov. Prijavilo se je 59 ansamblov, med njimi tudi (naslove objavljamo v izvirniku zaradi avtentične sočnosti): Kondori, Crni Orfeji, Dečaci noči, Daleki horizonti, Idoli, Dragoni, Bodeksi, Bele višnje, Smak sveta in Najbolje ništa... Najduhovitejši naslov, ki hkrati tudi največ pove, je brez dvoma — Konec sveta.

Filozofsko: »...Kje naj iščemo, kar se je za-pra-vilo z našim nastankom in kar čutim za svoj izvor, da bi na(s)šli pot do-pra-vira: ti? Se je z našim nastankom vse za-pravilo ali samo nekaj — z drugimi besedami — moremo v življenju tudi kaj zapraviti in če moremo, kaj je ta kaj? ... Samo z nastankom za-pravili to, da smo iz-siljeni, ker je v biti iz-bira: ti? Je vse-eno, v kaj se izberemo, in če ni: kaj določa, da ni in kaj je, kar lahko zapravimo, in če je: kaj določa, da je in da nam je odvzeto za-pravljanje — je more biti je naša usoda, da tega ne vemo, ali to najmanj ponevednem za-pravljamo; ali pa na koncu sploh ničesar ni — je in ni: vseeno ne-kaj — manjkanje, utrgano nam na prisotnost brez izbire, za-pravljene, ker smo in se sprašujemo za-kaj — je to: more-biti: naša vest — smo slepo: gluho-nemo življenje — je — to: ne-more-biti: naša za-vest — začetek začet, izvira izbrana, življenje oživljeno: v samih sebi: v večnem in mrtvem vse ali nič — je to: ne(s) končno nekaj: zavest — (Boris Paš v Tribuni) — Ne-raz-um-ljiv(n)o.

Prvi pohod: Na pustni torek zvečer so središče Ljubljane zavzeli novodobni barbari; Štihova grozljiva napoved se je s prvim pohodom lumpenproletariata pričela uresničevati. Uradni komentarji, da je mladina pogrešala uradnega karnevala in je zategadelj neuradno razbijala zasebne avtomobile, so izrazito nojevske narave; tudi ob tem dogodku spet vtakniti glavo v pesek in za božjo voljo ne razmišljati o globljih vzrokih ter posledicah podobnih izgrediv. Organizirajmo torej prihodnjič maškerado (v stilu kmečke ohceti) in naši avtomobili ter naša vest bodo varni!

Zebljico na glavico: »Zagreb, Jesenice in še posebej Ljubljana, ponos naše kulturne davnine, vzor revolucionarne upornosti evropskih mest, odpira svetovni hokejski eliti z današnjim dnevom vrata svoje tradicionalne gostoljubnosti... (Leopold Krese v uvodnem govoru ob začetku svetovnega hokejskega prvenstva) — Žalostna, toda resnična ugotovitev o *kulturni davnini*, o kulturi torej, s katero se je lahko v davnih časih ponašala Ljubljana in z njo vsa Slovenija.

Meditacija ob koncu Hokeja 66: »Osel gre samo enkrat na led.« (Slovenski pregovor.) Močno pa nas je strah, da se bomo rajši držali Župančičevega dopolnila: »Osel gre samo enkrat na led. — Baš to je oslovstvo! Modrec ve: danes sem pal, jutri bom plesal po njem.«

Antikronist